

ZÁRÓGONDOLAT

Munkám utolsó, befejező eszméjét, alapvető elvét - ahogy néha megtörténik - maga az élet, a mindennapi gyakorlat is igazolja.

Ma reggel a Kossuth-adó hírműsora, beszámolva az évszázad Felső-Tisza menti árvízről, annak okát a vandál erdőkitermeléseknek tulajdonította, melyek napjainkban még féktelenebbül tombolnak.

A bemondó szavaira figyelve önkéntelenül az immár megjelenés előtt álló kézirat szereplőire gondoltam, azokra az erdőmérnökökre, erdészekre, köz- és szépírókra, valamint más természetvédőkre, kik ismerték és vallották *Fekete Lajos* mottóként választott szavait: „Az erdészeti író feladata csak a népszerűsítés lehet” /1880/.

Ahhoz, hogy elrontott világunk visszatérhessen Fekete mondatának eszmevilágához, a szó, az írás és a tett fegyverével kell küzdenünk.

A türelem rózsát terem. Tizenkét évig tartó Csipkerózsika-álmából írásom felébredt.

Köszönet mindazoknak, akik ebben támogattak!

Marosvásárhely, 1998. nov. 10.

A szerző